

DEEL 7 REISVERSLAG 2012 Mia en Wijtze

DE DANS ONTSPRONGEN.

Het weer blijft veranderlijk, maar we denken maandag uit Rio te kunnen vertrekken. Woensdag varen we met de snelferry vanuit Niteroi naar Rio om ons af te melden en tevens voor 3 mnd verlenging van onze visa aan te vragen. Het blijkt dat de Capitania de openingstijden heeft veranderd en dus zijn we voor niks overgestoken. Donderdag morgen gaan we opnieuw en als we om 10 uur de Capitania binnenstappen, zitten Paola en Luigi er ook. Zij gingen extra vroeg om daarna de 9.30 uur ferry naar het Ilha do Paqueta te nemen. Ze balen. Paola, die over alles geïnformeerd is, wijst ons er op dat we eerst naar de Policia Federal moeten. We lopen er heen en prijzen ons gelukkig dat er geen cruiseschepen liggen, zodat we direct geholpen worden. "Nu naar de Capitania?" vraagt Wijtze aan de beambte. Die knikt. Als we daar een poosje op onze beurt hebben gewacht, komt men erachter dat we ook nog naar de Receita Federal moeten en zuchtend lopen we het stuk weer terug vanwaar we juist zijn gekomen. In dit bureau verwijst men ons naar een Pier 13/14 aan de kade. Een beambte die Engels spreekt zal even meelopen want hij heeft niets te doen omdat er gestaakt wordt. De tijd begint krap te worden want om 13.15 uur sluit de Capitania en vrijdag is het ferias, een vrije dag. De man merkt dat het wel een heel eind weg is en laat het ons zelf opknappen. Na een goed half uur langs allerlei pieren te hebben gelopen, houden we een taxi aan. De chauffeur heeft nooit van Pier 13/14 gehoord maar na 5 min. rijden zien we een bord. We gaan door de poort en worden door een vriendelijke man ontvangen die geen Engels spreekt, maar wel wat Frans. In het Frans, Engels, Spaans en Portugees wordt gecommuniceerd. De man vertelt ons dat we stoute dingen hebben gedaan want we zijn het land uit gegaan zonder de boot door de douane te laten verzegelen. Wij zeggen berouwvol dat we dat niet wisten want 3 jaar geleden waren we ook het land uit zonder problemen. Helaas voor ons geeft hij ons 3 maanden vanaf de datum dat we het land zijn binnengekomen met het vliegtuig. Nu hebben we nog maar 2 maanden om naar Suriname te komen en met deze weersomstandigheden lukt dat beslist niet. Ach, de vorige keer waren we ook een maand illegaal in Brazilië. We zien wel. Paola weet ons later te vertellen dat, als we een kwaai beambte gehad hadden, hij ons een boete van 10% van de waarde van ons schip had kunnen opleggen.....SLIK.....Een taxi brengt ons in vliegende vaart naar de Capitania, waar we 1 minuut voor sluitingstijd binnenstormen. Pffffff, gehaald.

GUANABARA BAY.

Nu moeten we beslissen wanneer we naar Vitoria vertrekken, 280 mijl noord. We vergelijken de berichten van Windfinder, Windguru en Zygrib met elkaar en we hebben toch het meest vertrouwen in de gribfiles. Woensdag wordt het en op de Santa Vacanza is men het met ons eens. We hebben nu nog tijd om de baai te verkennen en vrijdag hijsen we de zeilen en verlaten onze ankerplek bij de Marina van Niteroi. We zien het Braziliaanse opleidingsschip, de driemast bark Cisne Branco (Witte Zwaan) voor anker liggen. Waarschijnlijk wachten ze op laag water want een dag later zien we ze achter de brug bij de oorlogsschepen liggen. Je begrijpt gewoon niet dat dit schip met zijn hoge masten onder de brug door kan. Als we de brug gepasseerd zijn varen we tussen de vele

voor anker liggende schepen door. Je kijkt je ogen uit want wat een diversiteit aan supplyschepen alleen al liggen daar op stoom. Sommigen houden oefeningen met het uitrollen en opblazen van olieschermen, terwijl een knalrood schip met 4 gasbollen zijn lading bij een drijvend station kwijtraakt. Het is Dia do Independencia en alle schepen zijn gepavoiseerd met seinvlaggen. Ons doel is Ilha do Paqueta, waar we om 14.00 uur aankomen. Het is stil op de ankerplaats en de "jachthaven" is op 1 boot na leeg. Maar de Praias worden druk bezocht omdat het een vrije dag is. De veerboten hebben 's avonds uren werk om alle strandbezoekers weer in Rio af te leveren.

BOSBRAND.

Als we weer terug zijn op onze ankerplaats in Niteroi zien we laat in de middag opeens een groot vuur tegen de bergwand, net boven een huizenwijk. We verwachten dat de brandweer komt om de vuurhaard te blussen, maar er gebeurt niets. Net na zonsondergang begint het hard te waaien. Uren lang krijgen we windstoten te verwerken die tegen orkaankracht aan hangen en het vuur laait weer op achter de huizen. Wij horen zelfs op de boot de vlammen huilen, maar weer gebeurt er niets. De volgende avond hetzelfde laken en pak. Een dag erna is het vuur vanzelf gedoofd.

OCHTENDGYMNASTIEK.

We zijn op weg naar Vitoria en de derde dag op zee, als Wiltze mij om 6 uur wekt voor de laatste wacht. "Kom gauw naar boven, er zijn walvissen," roept hij. Ze zijn zo te zien bezig met hun ochtendgymnastiek want ze springen hoog boven water, draaien in de lucht en vervolgens kletst hun enorme staart op het water. Diverse keren zien we de staarten boven komen maar helaas is het te ver om foto's te maken. Als ik even later met een duf hoofd mijn ogen open tracht te houden, zie ik onder de zeereling 3 reusachtige zwarte eilanden uit het water oprijzen. Ik schrik me dood. Dan duikt de familie walvis weer onder water en vervolgt hun weg. Ik hoor ze in de verte overal om me heen met elkaar communiceren en dat klinkt of er op didgeridoos wordt geblazen, een donker sonoor geluid.

RECEPT MOQUECA DE CAMERAO.

Af en toe kook ik Braziliaans en omdat we in het gebied zijn gekomen waar veel garnalen worden gevangen, maak ik weer eens Moqueca de Camerão. Ingredienten: Uien in ringen gesneden Tomaten in dunne schijven grote garnalen, vers of diepvrieszout, peper, molho de pimenta = piri piri (of cayenne peper) cocosmelk peterselie of verse koriander Hoeveelheden weet ik niet, dat ligt eraan hoeveel mensen ervan eten. Scheut olijfolie in een koekenpan, op matig vuur. Schijven ui over bodem verdelen, tomaten erop leggen en langzaam smoren. peper en zout erbij. Garnalen, gekookt en gepeld, erover verdelen. flesje cocosmelk erover gieten. (2 personen 200cc) Kruiden met Molho de Pimenta of cayenne peper, eventueel meer zout of bouillonpoeder. Goed doorwarmen en garneren met tomaat en peterselie of verse koriander. Geef er rijst bij. Bom Proveito.

SPRAAKVERWARRING OP DE PRAIA.

We zouden vandaag met de bus naar het Shoppingcenter gaan om te kijken of mijn kamera gerepareerd kan worden. We denken dat de batterij te oud is, maar voor we vertrekken wil ik de kamera in orde hebben want bij de Abrolhos zijn nog heel veel walvissen. Die gaan daar in Juni heen om jongen te baren en als die vet genoeg zijn gaat het hele circus terug naar Antarctica. Helaas was er teveel wind om de boot alleen achter te laten en ook water tanken in de Marina moesten we uitstellen. Op de kleine praia vlak bij onze boot was opeens activiteit: er werden tafels en stoelen onder de bomen neergezet en op een plateau hoger stond een kok eten klaar te maken. Ook een grill werd aangestoken. We zagen de kok zijn handen wassen en besloten daar om een paar jerrycans water te vragen, genoeg voor de komende dagen. We doen de "domme Hollander act". We trokken de dinghy op het strand en een man kwam naar ons toe. Of hier een restaurant was, vroegen wij. Dat was niet zo maar of we iets wilden drinken? Men vertelde ons dat de mensen die daar zaten Professores waren van een Collegio. In gebrekkig Engels, doorspekt met Portugees, maakten we kennis. Ik vroeg of er geen dames lesgeven hetgeen een hilarisch gelach uitlokte en iemand riep: "gelukkig nog niet!"???!!!???..... Op Wijtze's vraag hoeveel studenten het collegio had werd met onbegrip gereageerd, maar men zei even later :108. Dat leek ons vreemd, zo weinig studenten. Er kwamen meer mannen aanlopen en een jonge vrolijke vent in dit gezelschap kon beter overweg met het Engels. Hij hielp ons uit de brand.....ze waren priesters en kloosterlingen. Eindelijk viel het kwartje! We kwamen er achter dat de abt Duits kon, zodat we ook van hem bijzonderheden te weten kwamen waarom men hier was. Ondertussen schonk hij ons wijnglas steeds bij en kregen we eten en allerlei hapjes voorgezet. Natuurlijk moesten wij ons verhaal doen en sommigen zaten zo vol ongeloof naar ons te kijken, alsof we van een andere planeet kwamen. Een missionaris uit de Filippijnen kwam naast ons zitten en met hem konden we goed praten. Toen vonden we dat we weer eens op moesten stappen. We vulden onze jerrycans, bedankte de abt voor de gastvrijheid, zwaaiden naar de paters en duwden de dinghy in het water. Dit was weer een leuke ervaring.

KRIJG HET HEEN EN WEER.

Al 8 dagen liggen we in de baai van Vitoria. We zijn omgeven door wolkenkrabbers en grote bruggen waarover dag en nacht het verkeer raast. Vitoria is een belangrijke uitvoerhaven voor koffie en hout, terwijl het aan de overkant gelegen Tubarão de ruimen van enorme cargoschepen vult met ijzererts. We houden het weerbericht in de gaten want we hebben 4-5 dagen zuiden wind nodig om via de Abrolhos naar San Salvador te komen. Dat valt niet mee want we hebben voortdurend noordenwind met een kracht tot 45 knoop. Dan moet je je ankerplaats zorgvuldig uitzoeken anders komen de golven de baai inlopen en lig je zo te stampen dat het anker zich los kan wrikken. We verkassen dus naar de andere kant van de baai zodra de wind meer in de N.O. hoek komt, zo'n 2 mijl noord. Daar storten de ijzererts fabrieken hun smerige vuil over onze witte dekken en als we er even weg kunnen moet Wijtze alles weer schoonmaken. Internet vangen we met mondjesmaat op van een school of een Italiaans restaurant, maar het is steeds maar enkele minuten en vaker niets. Naar de kant een internet café opzoeken gaat gewoon niet, alles is gewoon te ver van de boot. Even leek het er op dat we zaterdag

weg konden maar de dag ervoor zagen we dat het zuidelijke front sneller was en er blijft heel veel wind staan. Even voor 17 uur vrijdag komt een dinghy van een groot motorjacht ons waarschuwen dat we op slechte ankergrond liggen en te dicht bij het strand, dus vlak voor zonsondergang varen we uit louter armoede weer naar de overkant, begeleid door huilende winden. Vlak achter een brug liggen 2 Braziliaanse jachten w.o. de Tao, die we in Angra dos Reis hebben gezien. Ze hebben ons al dagen opgeroepen om te zeggen dat we naar hun baai moeten komen, maar de marifoon hebben we nooit aan. Nu besluiten we daar heen te gaan. We steken onze neus nog niet buiten de baai waar wij lagen of we hebben alweer over de 40 knoop op kop. We redden het in "diep" water door de baai te varen, ronden een stel rotsen en gaan voor anker. Wijze denkt dat het anker krabt en we ankeren opnieuw. Na zo'n manoeuvre ben ik altijd iets argwanend en we controleren vaker omdat de grond leem bleek te zijn en geen zand zoals onze Tao man beweerde. We hopen vrij van het strand te blijven maar als het tegen de avond nog zo hard waait wil ik best wat meer ruimte om me heen hebben.

COMPLEANO FELIZ.

25 Sept. hebben we nog steeds geen window en we nodigen de bemanningen van 3 boten in de baai uit om verjaardag te komen vieren. Er was inmiddels een Duitse boot bijgekomen en Peter en Gisela hebben haast om noord te komen omdat hun visa in 3 weken aflopen. 2 dagen later vertrekken ze met nogal wat wind uit de gunstige hoek. Wij hebben geen goed gevoel over de situatie en een paar uur nadat Tranquilo is vertrokken komt over de marifoon een waarschuwing van de Marine over de extreme golfhoogte. Dat hadden wij ook al gemerkt in onze baai want we liggen dag en nacht te schommelen. Er komt een Argentijnse zeilboot binnen. De giek is gebroken en het grootzeil over de hele lengte gescheurd. Als we dat zien zijn we alweer tevreden dat we zo'n veilige plek hebben en spreken met de beide Braziliaanse boten af, een kaas en wijn avond te houden op Skua.

JEZUSPLANKEN.

Op de Praia is altijd wel iets te beleven. Op door de weekse dagen trainen de militaire recruten op het strand. Ze komen als één gesloten blok aan gelopen, terwijl ze zichzelf opjuinen door gescandeerde kreten te brullen. Na allerlei rek- en strekoefeningen wordt er een poosje opgedrukt en tot slot mogen ze nog even de baai rondzwemmen. In het weekeind worden er zeilbootjes en surfplanken verhuurd, de strandtenten doen goede zaken en van een kar kun je gekoelde kokosnoot kopen. Maar wat we het meest geinig vinden is het hergebruik van de oude grote surfplanken. Deze verhuurt men met een peddel aan een lange steel en staande op de plank peddelt men de baai rond. Omdat het lijkt dat overal om ons heen mensen over het water lopen, noemen we die planken "Jezusplanken". Er is weer een boot binnengekomen, het zijn de Zuid Afrikanen die we in Angra dos Reis hebben ontmoet. Ze hebben vanaf Buzios een vervelende tocht achter de rug, maar hebben ook haast want hun schoonzoon zal hen in Belem bezoeken. We liggen nu al een maand op beter weer te wachten en misschien kunnen we zaterdag vertrekken. Via de Islas do Abrolhos, waar we veel walvissen kunnen verwachten (ik hoop dat ze Skua met rust laten) buigen we af naar San Salvador, waar we na 4-5 dagen aan hopen te komen. We hebben nog 4 weken om het land te verlaten en als dit

zo doorgaat met voortdurende noordenwind, komen ook wij in tijdnoed. Gelukkig zijn we van plan ons niet op te laten jagen en veiligheid voor alles te stellen. Jullie horen weer van ons. MIA en WIJZE